

Bilag.

Dansk Textil Union.

Til det af Folketinget nedsatte Udvalg angaaende Forslag til Lov om midlertidig Ændring i Lov Nr. 168 af 13. April 1938 om Retsforholdet mellem Arbejdsgivere og Funktionærer i private Erhvervsvirksomheder.

Underskrevne Dansk Textil Union, der er Hovedorganisationen for samtlige Landets Textildetailhandlende og repræsenterer 53 Underforeninger, omfattende i alt ca. 4 000 Medlemmer, tillader sig herved i Anledning af det i Folketinget Gaars Dato fremsatte Lovforslag Nr. 148 at rette den indtrængende Henstilling til Udvalget, at Lovforslagets § 1 udgaar, saaledes at Loven kommer til at gælde i al Almindelighed indtil den 1. April 1941, uden at det skal gøres til en Betingelse herfor, at Virksomheden kan siges at være kriseramt.

Unionen skal i saa Henseende udtale, at det — som det ogsaa af Udvalgsbetænkningen fremgaar — vil være forbundet med meget betydelige Vanskeligheder at trække Grænsen for, hvilke Virksomheder der er kriseramte og hvilke ikke. Loven vil derfor, hvis den vedtages i den foreslaaede Ordlyd, utvivlsomt give Anledning til en Række Retsafgørelser, som det i hele Samfundets Interesse vil være paakrævet at undgaa.

Unionen ønsker gerne at paapege, at Beviset for, at en Virksomhed er kriseram, vil være ganske overordentlig vanskeligt at føre, og hertil kommer yderligere det højst uheldige i, at Virksomheden skal indblandes i Retssag for over for Offentligheden at godtgøre, at Virksomheden er kriseram, et Forhold, som de handlende selvfølgelig har den størst mulige Interesse i ikke at faa udbasuneret offentligt. Hertil kommer den Usikkerhed med Hensyn til Retsafgørelser i Funktionærspørgsmaal, der hidtil har gjort sig gældende. Unionen kan blot henvisse til den for faa Dage siden afsagte Højesteretsdom, hvorefter Højesteret i Modsætning til Sø- og Handelsretten har statueret, at der ikke kræves noget Opsigelsesvarsel for Medhjælpere, der indkaldes til længere Beredskabstjeneste.

Naar hertil endelig kommer, at det er en Kendsgerning, at en Række Virksomheder paa Grund af de for Tiden raadende særlige Forhold maa staa meget usikre med Hensyn til deres Dispositioner, vil en Vedtagelse af Loven i den nu foreslaaede Skikkelse bevirke, at Loven ikke vil komme til at virke efter sin Hensigt, idet de handlende, dels for ikke at udsætte sig for Retssag, hvorved de skal gøre Rede for deres Vanskeligheder, dels under Hensyn til Usikkerheden om, hvorledes en Retssag vil falde ud, vil foretrække straks at opsiges deres Personale, og følgelig vil Loven ikke paa nogen Maade komme til at virke efter Lovforslagets Hensigt.

Naar omvendt henses til, at det er en Kendsgerning, at de for Tiden raadende særlige Forhold bevirker Usikkerhed og Utryghedsfølelse for de handlende, og at Lovforslaget begrænses til kun at være gældende indtil 1. April 1941 og endda med Bibeholdelse af det lange Opsigelsesvarsel, Medhjælperne regnet fra 30. ds. har, vil det efter Unionens Mening være ganske uden Betænkning helt at stryge Bestemmelsen i Lovforslagets § 1, saaledes at Loven kommer til at gælde i alle Tilfælde indtil 1. April 1941.

København, den 26. Juni 1940.

I Ærbødighed
Dansk Textil Union,
O. Weikop.

Johs. Vibe-Hastrup.